

האבל שהפך לעוול בדרה

גופתו של ברקת היתה מונחת, וחיכתה בסבלנות לקבורתה. בגללה, שבתו כליר התיקשורת, פסקה הטלוויזיה, מלבד אותו תצלום של דגל בחציית התורן, שמאות אלפי אזרחים למדו לתעב אותו ביומיים אלה.

אולם באותה שעה התקיימו חגיגות המוניות, והרוחות צהלו ועלזו.

ביום החמישי, יומיים אחרי מות ברקת, הצטלמה הגברת גולדה מאיר כשהיא צוחקת במדוא פה, כדי המצוא חן בעיני הכוחרים וצי איימארקו.

(לא אלה שהם "לא נחמדים", אותם ש"הם "נחמדים", הסרים למרותו של ה"אדמו"ר שאול בן-שימחון ממיסלגת העבור (דה).

ביום הששי הצטלמה הגברת גולדה

תה, וכן השתנתה תדמיתה בעיני הציבור. **כל זה הוכח השבוע בצורה מכישה למדי.**

צחוק

בימי האבל

במשך כמעט 24 שעות, שמרו את מותו של ראובן ברקת בסוד. למה? ככה, לא נהוג להודיע בימי חג על מותם של אנשים, האבל נדחה.

זהו נוהג מוזר מאוד. האבל עז מותו של אדם מוכר ואהוב הוא בבחינת תגובה ספונטאנית. רק

מאת

אורי אבנרי

מאיר כשהיא עטופה באבל תהומי, עיניה זולגות דמעות, ומבטה מושפל בהבעה של צער ומכאוב שאין לו צרי. זה היה בשביל שאר הבחורים.

מידה מסוימת של צביעות היא בלתי נמנעת, כנראה, בחייציבור. אבל צביעות מצטלמת — זה קצת מוגזם.

חבל חבלים,

הכל חבל

בך הגענו ליום הששי בבוקר, אל ההלוויה.

מאות חיילים עמלו יומם ולילה כדי למתוח קילומטרים של חבלים, לאורך אל-פי עמודיברזל שהוצבו בחיפזון. כל זה,

כמישטר טוטאליטרי קובעת ה"מדינה אם צריכים להתאבל על מישהו, אז דא — ומתי.

כאשר האבל מאבד את אופיו הספוני טאני, הוא הופך לצביעות. מתאבלים לפי פקודה — עמוד נוח, עמוד דום, הכתף שק, התאבל.

איני יודע מה עשו ראשי המדינה במשך 24 שעות אלה, האם התאבלו, או צחקו והשתעשעו?

גם אחרי אותן 24 שעות, לא באה ה"הלוויה. עברו עוד יום וחצי. למה?

לפי גירסה א': מפני שהיה צורך ל"הכין את השטח בהריוזותים, בו ביקש ברקת להיקבר.

לפי גירסה ב': מפני שהיו חגיגות ה"מימונה של יוצאי מארוקו, ואסור היה להפרע להן.

הגירסה השנייה היא כמעט מיפי הצתית — ומיפלצתיות זו מתי כטאת היטב כתצזומים.

החבל המיינות

זה היה המראה האופייני של ההלוויה. קילומטרים רבים של חבלים נמתחו בין עמודיברזל, שהוצבו בעבודה מאומצת ביום ובלילה. אלפי חיילים משועממים שמרו עליהם, בפני ההמונים שלא הופיעו. למטה גדרות'התייל שנמתחו לאותה מטרה, ללא כל צורך.

ע"ש עוזר גורא לראובן ברקת. הלבשו עליו ממדים, שלא היו לו, ושהיו מביכים אותו אילו היה חי. השניאו אותו על הבריות, אחר מותו, עלידי כפיית נוהגי-אבל ששיבשו את חיי האזרחים ומנעו מהם במשך יומיים שיטורים, שהפכו חלק בלתי-נפרד מחיי הים.

סובבו את זיכרו בצביעות בלתי-סבלת, שגבלה לא פעם במגוון. **בתוך כל אלה כמעט אבד ראד בן ברקת שהמדנו, ושהמדנו וחכמו הא מעט.**

למען איש

אחר

נ' והדיו האבל על יושב-ראש הכנסת נקבעו לפני 18 שנה עלידי ועדה ממלכתית.

חברי הוועדה לא חשבו על אדמוני שוישא כתואר בעתיד. הם חשבו על איש מסויים מאור, שבהן אז כושבראש הכנסת: יוסף שפרינצק.

שפרינצק, שכבר נשכח בימינו, היה איש מרשים. לא בגלל צורתו החיצונית, שהיתה קומית במיקצת — ראש גדול, גוף נמוך, עגלגל. (שפרינצק, שהיה בעל חוש הומור, ידע זאת. פעם, למראה איש-ציבור כסריים, גבה-קומה, נאה וטיפש, נאנח ב"קול רם: "אהה, אילו היה לי הגוף שלו — איזו קאריירה הייתי עושה!")

היו ימים, כאשר שפרינצק היה אחד האנשים החזקים ביותר בארץ, מאדוני מפא"י, שווה מעמד לדוד בן-גוריון. כאר שר מת הנשיא הראשון, חיים וייצמן, היה שפרינצק יורש את מקומו, לולא התנגדו תו של בן-גוריון. בן-גוריון שנה את שפרינצק, שהיה איש הפועל-הצעיר, ור העדיף את יצחק בן-צבי, שהיה איש אחדות-העבודה וידידו מנוער של בן-גוריון.

חברי הוועדה, כמאם דקבוע

